

vedblive at drive det. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 6te Valgfreds (Hegermann-Vindemrone) har forleden Dag i sine værdifulde Meddelelser gjort os opmærksom paa — og det er et meget beleiligt Tidspunkt, da det nu igjen hedder, at man skal opfriske den gamle frederiksborgske Stutterrace — at naar man nu taler om, at Stutterhingste af frederiksborgskt Blod passe som Tillægsdyr, saa „er det en meget løs Tale, der kun kan føres af Folk, der ikke i Virkeligheden have noget Kjendskab til Stutteriet og ikke kjende Noget til den Tid, da man egentlig skulde tale om det frederiksborgske Stutteri.“ Endvidere siger det ærede Medlem, at for 30 Aar siden bestod de frederiksborgske Heste neppe; der fandtes nogle enkelte Hopper, som det muligt kunde lønne sig at prøve paa, om der kunde komme Noget ud af; det ærede Medlem taler om Hingstene, hvoraf den bedste skal være „Augustus“, „men“, siger han, „Enhver, der har kjendt den frederiksborgske Race, kan med et halvt Die see, at den ikke er ægte, og det ærede Medlem vil slyde den ind blandt de 20, som projecteres at stilles op, men jeg haaber, at de 20 Hingste aldrig ville komme, saa at „Augustus“ kommer til at blive paa et andet Sted. Det ærede Medlem siger meget rigtigt, at naar en Ting ikke er mere, saa sværmer man netop for den, og saaledes er det gaaet med den frederiksborgske Race, som nu skal gjenopfriskes ved det gjenoprettede Stutteri; men det er jo paa det Allerstærkeste fremhævet, først af Neergaard og senere af alle dem, der have skrevet om den frederiksborgske Race, at den, paa ganske enkelte svage Levninger nær, er død og borte. Jeg maa dog, naar der er Tale om den Virksomhed, der er udsolbet for at opfriske den frederiksborgske Race, gjøre opmærksom paa den Strid, der har været ført, som Stutmesteren i sin Rapport for 1860 omtaler, at der er blandet saa meget Blod sammen, og at navnlig den württembergiske Araber „Zarif“ har gjort Tjeneste iftedetfor en frederiksborgsk Hingst. Han siger om en anden Hingst, til Svær paa nogle Anker, der ere fremkomne imod ham —

og det er virkelig en for Stutteriet høist betegnende Udtryksmaade — „det, at Hingsten „Zarif“ ved given Leilighed er afbenyttet som Hovedbesteler i det frederiksborgske Stod, bevertiger ikke til den Hentydning, at der i samme af mig er gjort Brug af Yorkshiringste, og indtil det Modsatte godtgjøres ved uomstødelige Beviser, udgaaes fra den Anskuelse, at det heller ikke er skeet.“ Man skulde dog virkelig troe, at det Simpleste havde været at skrive: Det er ikke sandt; men Stutmesteren vil have uomstødelige Beviser, ellers forlanger han, at Publikum skal udgaae fra den Anskuelse, at det ikke er skeet; det er en saadan Mystification, som man vistnok skal lede efter Magen til — nei, der er Nok; deraf i Stutterivæsenets Historie, men udenfor den vil det være temmelig eksempelst. Jeg har allerede nævnt Breve, som jeg har modtaget, blandt Andet et, der har været i Circulation blandt de ærede Medlemmer, som havde Lykt til at læse det, fra en bekjendt Mand, der er Formand for en Landbosforening, og hvori han paa det Udtrykkeligste erklærer, at naar det blot maa overlades til dem selv, saa gaaer Hesteavlens nok. Han omtaler, at der allerede er flere Landbosforeninger i Landet, der have staaet sig sammen for at kjøbe kostbare Dyr til Hesteavlens Forbedring, og at naar de kunde være frie for Regjeringens Concurrence, saa er der ingen Frygt for Udsaldet. „Det er min Anskuelse“, siger han, „at der ikke er kommet Noget ud af eller vil komme Noget ud af Statens Forsøg i Hesteopdrætning“, og derpaa giver han nogle Meddelelser, som jeg ikke vil forhale Tiden med at oplæse. Det, jeg har anført, støttes jo fremdeles den Dag idag af den ærede Professor, der har sendt saa mange Exemplarer af den brune Piece omkring, at jeg tør antage, at mange ærede Medlemmer have seet den. Jeg har ikke, som maaskee mange ærede Medlemmer, der ikke have læst Bogen, kunde troe, piller ud af den; jeg har gjenne-gaaet, som man pleier at gjenne-gaae, de Setninger, der tale for den Paastand, man ønsker ført igjennem.